

og Præsterne følges ad i den Henseende. Maaſte har jeg ſet fejl, maaſte er det muligt at bibeholde Accidenſerne for Præſternes Bedkommende; medens man kunde gaa til en Afsløsning for Lærernes Bedkommende eller til en Beſtemmelse om, at Accidenſerne og Øfret ſtulde ganſke bortfalde for diſſes Bedkommende. Det vilde i Realiteten ikke gøre nogen Forſkel, idet Kommunerne vilde komme til at overtage det tilsvarende Beløb; men det er alſaa et Spørgsmaal, ſom vil kunne drøftes i et eventuelt Udvalg.

En ſtor Del af de Bemærkninger, ſom ere fremkomne om enkelte Beſtemmelſer i Lovforſlaget, vilde kunne blive nærmere Genſtand for Udvalgets Overvejelse, og jeg ſkal derfor ikke komme ind paa dem nu; nogle enkelte ſkal jeg dog tillade mig at berøre. Det ærede 2det Medlem for 7de Kredſ (Bjerre) mente, at det maaſte vilde være rettere at give de offerberettigede Ret til at fordre Afsløsning, ſaaſtremt Flertallet af Lærerne vare enige med Præſterne i at begære en ſaadan Afsløsning, mens derimod Lovforſlaget gaar ud paa, at ſamtliges offerberettigede ſtulde være enige. Jeg tror ikke, at der i og for ſig vil være noget i Vejen for at gøre denne Forandring, ſom jeg for mit Bedkommende vil kunne anſe for ret henſigtsmæssig. — Hvorvidt Beſtemmelsen i § 7, ſidſte Stykke, angaaende Vigning efter Formue og Lejlighed, vil komme i Strid med Landkommunallovens § 18, ſaaledes ſom den ſidſte ærede Taler mente, nærer jeg dog Tvivl om. Jeg antager, at den Vigning, ſom ſkal finde Sted over Kommunens Beboere for diſſe Afsløsningsvederlag, bliver en Vigning ved Siden af den ældre Vigning efter Formue og Lejlighed, men ganſke viſt efter de ſamme Regler ſom denne Vigning, ſaa jeg tror derfor ikke, det vil have megen Indflydelse paa Forholdet mellem Vigningen paa Hartkornet og Vigningen paa Formue og Lejlighed, ſaaledes ſom den ſaſtættedes for 3. Aar ad Gangen af Amtsrådet.

Jeg mener endvidere, ligesom det ærede 2det Medlem for 7de Kredſ (Bjerre), at der kan være nogen Grund til at give de offerberettigede i Købſtæderne ſamme Udgang, ſom de have paa Landet, til at forlange Afsløsning; jeg tror heller ikke, det vilde være uigennemførligt.

Det var af Landſtinget i Forſjor blevet vedtaget, at indſætte Afsløsninger af Mikſeldagsøfret og Allehelgensdagsøfret ved Siden af Højtidsøfret. Naar det er blevet udeladt i nærværende Forſlag, er jo Grunden den, ſom er angivet i Bemærkningerne, at det er et noget ſpredt forekommende Offer, hvis Hjemmel ikke alle Steder kan paavies. Men

derfor kommer jo tillige, at dets Størrelſe ikke kan forlanges faſtſat af de administrative Myndigheder, og at det heller ikke kan være Genſtand for Udpanning. Det er derfor viſnok i Konſekvens med, at man har udeladt Accidenſerne, at man ligeledes udelader denne Slags Offer, ſom i de nævnte Henseender er ſtillet paa lige Fod med Accidenſerne. — Den ærede ſidſte Taler gjorde opmærksom paa, at det ikke var opløst, i hvilket Forhold der endnu havde fundet Afsløsning Sted af Øfret paa Landet, jeg ſkal dog henlede Opmærksomheden paa, at det i alt Fald i Landſtingsudvalgets Betænkning fra i Forſjor udtrykkelig er fremhævet, at der indtil Udgangen af 1892 er afløst mellem $\frac{1}{8}$ og $\frac{1}{10}$. Det er det Forhold, i hvilket Afsløsningen har fundet Sted paa Landet, mens det alſaa i Købſtæderne har fundet Sted for to Tredjedels Bedkommende. — Jeg ſkal endelig henlede Opmærksomheden paa, at dette Lovforſlag jo oprindeligt er forelagt i det Øjemed at lette den Udgang, ſom allerede beſtaar til Afsløsning af Øfret paa Landet. Naar alſaa Landſtinget den Gang ønskede at udvide det til Afsløsning af Accidenſerne, kunde jo dette være ganſke naturligt, men jeg vilde dog meget ønske, at man vilde tage under Overvejelse, om der ſtulde være tilſtrækkelig Grund til at faſtholde dette Ønske, der efter min Mening virkelig kunde lægge Lovforſlagets Gennemførelſe væſentlige Hindringer i Vejen. Jeg erkender for mit Bedkommende, ſom jeg allerede har ſagt, at der kunde være Grund til, og at det kunde være ønskeligt at komme til en Afsløsning i videre Omfang, men naar dette ikke er gørligt, forekommer det mig at være retteſt at indſtrænke ſig til det, ſom vil være opnaaeligt, og det maa jeg antage, det vil være, naar man virkelig indſtrænker Lovforſlaget til at angaa en Afsløsning, ſom allerede er i god Gænge ude paa Landet, men ſom hidtil har ſtødt paa forſkellige Vanſkeligheder, dels fra Kommunernes Side paa Grund af Vanſkelighederne ved Vigningen, og dels fra Beboernes Side, fordi der ikke har været fuld Udgang for diſſe til at forlange en ſaadan Afsløsning. Jeg tillader mig alſaa at opfordre det høje Ting til at underkaſte Sagen en fornyet Overvejelse, og jeg anbefaler, at man gaar den Vej, ad hvilken jeg her har forſøgt at løſe Spørgsmaalet.

Bjerre: Jeg vil til det ærede kongevalgte Medlem (Steffenſen), der havde Ordet efter mig, tillade mig at bemærke, at i de Forhandlinger, der have været om denne Sag ogſaa i dette Ting, har der ikke ſærlig været